

Sermo de uirginitate

Λόγος περί παρθενίας

Περὶ παρθενίας καὶ ἀγιασμοῦ ψυχῆς Παῦλος ἀπόστολος, ὁ ἄριστος σύμβουλος, πάντας ἡμᾶς διδάσκει, καὶ κρείττονα ἡγεῖται τὸν βαθμὸν τῆς παρθενίας <καὶ> ἀνώτερον τοῦ κόσμου· ὁ γὰρ ἔχων γυναῖκα, φησὶν ὁ Ἀπόστολος, ταύτην ἔχει μέριμναν, πῶς γυναικὶ ἀρέσει, ὁ πολιτευόμενος δὲ ἐν παρθενίᾳ, αἰὲν ταύτην ἔχει μέριμναν, πῶς τῷ Κυρίῳ ἀρέσει. Ἐκείνη ἢ μέριμνα ἀπάγει εἰς κόλασιν· αὕτη δὲ ἢ μέριμνα εἰς ζωὴν αἰώνιον. Μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἔχων τὴν μέριμναν τῷ Κυρίῳ ἀρέσαι, καὶ φυλάσσωσιν καθαρὸν τὸ σῶμα τὸ ἴδιον, ἵνα γένηται ναὸς ἅγιος καὶ ἄχραντος Χριστοῦ τοῦ βασιλέως. Ἐγένου ναὸς ἐκουσίως, ἄνθρωπε; Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί, ἵνα μὴ διαφθαρή ὁ ναὸς, ὃν ἐκτήσω ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ. Αὐτὸς τῇ σῇ βουλῇ 188 καὶ τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ἐγένου ναὸς Θεοῦ, οὐχὶ δὲ κατὰ βίαν, ἀλλὰ τῇ προθυμίᾳ. Οἶδας καὶ αὐτὸς σαφῶς, ὁ γενόμενος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὅτι Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν τῷ ναῷ, ἐάν ἐστι καθαρὸς καὶ ἀγιάζει ἑαυτόν, ἵνα ἐστὶν εὐχρηστος τῷ ἰδίῳ Δεσπότη. Ἄκουσον, ἀδελφέ μου γνήσιε, καὶ γράψον τὰ ῥήματα τῆς ἐμῆς εὐτελείας ἐπὶ τῇ καρδίᾳ σου. Περίζωσον σεαυτὸν πίστει τῇ εἰλικρινεῖ, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ, καὶ στῆθι ὡς δυνατός, φυλάττων ναὸν Θεοῦ ἀπὸ πάντων ῥυπαρῶν λογισμῶν. Γενοῦ δὲ ὄλος αὐτὸς ὀφθαλμὸς διηνεκῶς κατασκοπῶν, θεωρῶν τοῦ Πονηροῦ πειρατάς. Ἐπιρρίπτουσιν αἰὲν πειραταὶ τοῦ Πονηροῦ, ὅπως εὕρωσί τινα χαῦνον καὶ μετέωρον, ἵνα διαφθείρωσιν ἐκείνου ἀθλίου τὸν ναὸν τοῦ σώματος, καὶ μηκέτι ὑπάρχει εὐχρηστος τῷ Δεσπότη. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, ἵνα μήποτε εὐρεθῆς εἰσδεχόμενος αὐτὸς τοῦ Πονηροῦ πειρατάς. Συνιεῖς, ὦ ἀδελφέ, τίνες εἰσὶ πειραταὶ Πονηροῦ καὶ φονευταί; Λογισμοὶ ῥυπαροί, ἐπιθυμίαι κακαί, θυμοὶ τε καὶ ταραχαί, ὄργαι καὶ ἐρίθειαι καὶ δουλείαι τῶν παθῶν. Οὗτοί εἰσι πειραταὶ ἀναίσχυντοι καὶ κακοί, μὴ παυὸ 189 μενοί ποτε, μηδὲ κορεννύμενοι ἀπὸ τῆς πονηρίας, καὶ νικώμενοι αἰὲν αὐτοὺς ἐπιρρίπτουσιν. Ἀναίσχυντος τυγχάνει ῥίζα ἐπιθυμίας. Ἐὰν ἐκκοπή καθ' ἡμέραν, βλαστάνει καθ' ὥραν. Ἐκρίζωσον, ἀδελφέ, ῥίζαν ἐπιθυμίας ἀπὸ τῆς σῆς καρδίας, ἵνα μὴ καθ' ὥραν προβαίνῃ καὶ βλαστάνῃ. Κἂν μυριάκις ἐκτέμνης, δις τοσοῦτον ἐκφύει, ἐὰν μὴ ῥίζα αὐτῆς ἐκριζωθῆι παντελῶς. Ἀγώνισαι συνεχῶς, ἵνα ἦς ναὸς Θεοῦ ἄσπιλος καὶ ἄμωμος. Ἐὰν σὺ εὐτρεπίσης τὸν ναὸν σου τῷ Θεῷ, αὐτὸς Θεὸς ἅγιος δίδωσιν ἀντάλλαγμα τὸν τερπνὸν παράδεισον εἰς τὴν σὴν ἀνάπαυσιν, διὰ νίκης τῶν παθῶν καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν. Περιγενοῦ φυλάττων τὸν ναὸν σου ἅγιον, ἵνα ἐστὶν εὐπρεπής, εὐπρόσδεκτος τῷ Θεῷ. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, μὴ ἀντὶ τοῦ ἁγίου καὶ ἀχράντου Δεσπότη τοῦ Ἐχθροῦ τὸν μιαρὸν εἰσάξης εἰς τὸν ναὸν, καὶ φθαρή σου ναὸς δι' ἀναίσχυντίας τοῦ μισοκάλου Ἐχθροῦ. Ἀναίσχυντος τυγχάνει, ἀναιδῆς τῇ προθέσει. Πλειστάκις ἐπιτιμῶν ἔξω αὐτὸν ἐκβάλλεις, αὐτὸς δὲ ἀναίσχύντως τοῦ εἰσελθεῖν πυκτεύει. Ἐὰν τοῦτον εἰσαγάγῃς εἰς τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἀναίτιος ὁ Θεός, ἄχραντος καὶ ἅγιος. Οὐκ αὐτὸς ἀπώσατο, ἀλλὰ σὺ ἐδίωξας. Εἰσήγαγες μιαρὸν, ἀπώλε 190 σας ἅγιον. Βασιλέα μισήσας, τύραννον ἠγάπησας. Πηγῆς ζωῆς ἀποστάς, τῷ βορβόρῳ ὀμιλεῖς, καὶ τοῦ φωτὸς στερηθεῖς, μετὰ σκότους κοινωνεῖς. Διὰ σὴν χαυνότητα σεαυτὸν παρέδωκας τῷ ἐχθρῷ καὶ μιαρῷ. Ὁ Θεὸς ἅγιος εὐδόκησεν οἰκῆσαι ἐν τῷ ναῷ σου αἰεὶ, αὐτὸς δὲ ἐλύπησας τὸν ἀγαθὸν Κύριον, ἀκόρεστον Δεσπότην, ποθοῦντα δοῦναί σοι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν. Τοῖς γινομένοις ναοῖς ἀμώμοις καὶ καθαροῖς, ἐνοικεῖ ὁ Θεὸς ἐν τῷ αὐτῶν σώματι. Ἐὰν αὐτὸς ποθῆς αἰεὶ ἐνοικῆσαι τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματί σου πάσας τὰς ἡμέρας σου, ὅσας ζῆς ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτὸς Θεὸς ἅγιος ἐν ἑαυτοῦ παραδείσῳ, ἐν φωτὶ ἀνεικάστῳ καὶ ζωῇ ἀθανάτῳ, εἰς

αἰῶνα αἰῶνος, μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἀναπαύσει σε ἐκεῖ. Ἦκουσας τοῦτο ἄρα, ἢ καὶ ἔγνωσ αὐτός, ὅτι μία ἡμέρα ἐν τῷ φωτὶ ἐκείνῳ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ χίλια ἔτη εἰσὶν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ. Ἄνοιξον καρδίαν σου, κατάδεξαι, ἀδελφέ. Ἐπιπόθησον Θεὸν πάσας τὰς ἡμέρας σου. Γλυκασμὸς καὶ φωτισμὸς καὶ χαρὰ αἰεὶ ἐστὶν ἐπιπόθησις Θεοῦ. Ἄν ποθῆς αὐτὸν αἰεὶ, ἐνοικήσει ἐν σοὶ αἰεὶ. Θεὸς ζηλωτῆς ἐστὶν. Ἄχραντὸς ἐστὶ καὶ 191 ἅγιος. Ἐνοικήσει ἐν τῇ ψυχῇ τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ποιεῖ θέλημα ἀγαπησάντων αὐτόν. Θέλεις εἶναι τοῦ Θεοῦ ναὸς ἅγιος καὶ ἄμωμος; Ἔχε εἰκόνα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σῆ αἰεὶ. Εἰκόνα Θεοῦ φημί οὐ διὰ χρωμάτων ἐπὶ ξύλου τύπωσιν, ἢ ἐπὶ τινος ἄλλου, ἀλλ' ἐκείνην λέγω τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τὴν διὰ καλῶν ἔργων, νηστειῶν, ἀγρυπνιῶν, κατορθωμάτων καλῶν, ἐγκρατειῶν καὶ εὐχῶν ζωγραφουμένην ἀσπίλως ἐν τῇ ψυχῇ διηνεκῶς· καὶ χρώματα εἰκόνοσ οὐρανοῦ Δεσπότη κατορθώματά εἰσι καὶ λογισμοὶ καθαροί, γυμνότησ τῶν γῆϊνων μετὰ πραότησ καὶ σεμοῦ βίου αἰεὶ. Χωρὶς ἀγῶνοσ οὐδεὶσ στεφανοῦται ἐν βίῳ καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆσ ἀσκήσεωσ. Πάλιν ἄνευ ἀγῶνοσ οὐδεὶσ δύναται ἐπιτυχεῖν ἀμαράντου στεφάνου καὶ ζωῆσ αἰωνίου· σκάμματι γὰρ ἔοικεν ὁ βίοσ οὗτοσ αἰεὶ. Ἀγωνισταὶ τέλειοι τῇ ἑαυτῶν προθυμίᾳ ἀφόβωσ δεικνύουσιν ἑαυτοὺσ ἐν τῷ σκάμματι, οἱ δὲ δειλοὶ καὶ χαῦνοι τῇ αὐτῶν χαννότητι τοῦ ἀγῶνοσ φεύγουσιν. Ἀγωνισταὶ τέλειοι καὶ ἐγκρατεῖσ ἀσκηταὶ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσι τὸν τερπνὸν παράδεισον, προσδοκῶντεσ πάντοτε 192 ἐν αὐτῷ ἀπολαῦσαι τῶν αὐτοῦ ἀγαθῶν, ἐν φωτὶ αἰωνίῳ καὶ ζωῇ ἀθανάτῳ. Θέλεις ἀγωνίσασθαι καὶ τέλειοσ δειχθῆναι; Ἐνδύσαι τὰσ ἀρετὰσ ὡσ ἱμάτιον αἰεὶ. Ἐνεδύσω ἀρετῆν; Ἀγωνίσα συνεχώσ μὴ ἐκδύσασθαι αὐτήν. Φοβήθητι τὸν οἶνον, μήποτε θριαμβεύσῃ, καὶ γυμνωθῆσ ἀρετῶν, καθάπερ ἐγυμνώθη ὁ ἀρχαῖοσ δίκαιοσ. Ἔγνωσ δύναμιν οἴνου; Εἰ δὲ οὐ, ἀκρόασαι, κἀγὼ σοὶ ἀπαγγελῶ. Νῶε ἀνὴρ δίκαιοσ, ὅσιοσ, εὐπρεπῆσ ἐν γενεᾷ ἐκείνῃ, ἐφθάρῃ ἀφ' ἑαυτῆσ· ὅστισ καὶ ἠξιώθη ἀκοῦσαι παρὰ Θεοῦ ῥήματα καὶ ἐπαίνουσ τῆσ αὐτοῦ εὐσεβείασ. Θεὸσ γὰρ αὐτῷ εἶπε· σὲ μόνον ἐώρακα δίκαιον ἐν γενεᾷ διεφθαρμένη τούτῃ. Οὗτοσ οὖν ὁ δίκαιοσ, ὁ νικήσασ κατακλυσμὸν ὑδάτων, ἀπὸ τοῦ οἴκτροῦ οἴνου ἐνικήθη καθεύδων. Ὑδατα ἀμύθητα οὐκ ἐνίκησαν αὐτόν, οἶνοσ δὲ εὐτελήσ ἐν ὕπνῳ ἐγύμνωσε τὸ σῶμα τοῦ δικαίου, τοῦ γενομένου πάλιν πατριάρχου γενεῶν. Αὐτόσ πάλιν ὁ οἶνοσ καὶ τὸν Λῶτ τὸν ὅσιον ἐν ὕπνῳ ἐσύλησεν· ἔκλεψε γὰρ παρ' αὐτοῦ διὰ τῶν θυγατέρων σύλληψιν παρὰ φύσιν. Δικαίων καὶ ὁσίων ὁ οἶνοσ οὐκ ἐφείσατο, σὲ δὲ ὄντα εὐτελῆ πόσω μᾶλλον νικήσει; 193 Φοβήθητι, νέε, πάντοτε ἀπὸ οἴνου· οἶνοσ γὰρ οὐδέποτε φείδεται τοῦ σώματοσ· πῦρ ἀνάπτει ἐν αὐτῷ ἐπιθυμίας κακῆσ. Μὴ χαννωθῇ σου τὸ σῶμα εἰσ τὴν αὐτοῦ πύρωσιν, ἵνα μὴ καταληφθῆσ ὑπὸ λογισμῶν πονηρῶν καὶ μελέτησ κακίστησ. Ἄπρακτοσ μὲν τυγχάνεισ κοινωνίας σώματοσ, καὶ ἐν πράξει κοινωνεῖσ διὰ κακῆσ μελέτησ τῇ σκιᾷ καὶ εἰδῶλω τῆσ αὐτῆσ ἀμαρτίας. Ἐάν τε γὰρ προληφθῆσ ἐν τῷ εἰδῶλω τούτῳ καὶ σκιᾷ καὶ μελέτῃ, ὀμιλῶν τε καὶ πράττων, πάντοτε μεταμελεῖσ, πάντοτε οἰκοδομεῖσ καὶ πάντοτε καθαιρεῖσ. Εἰδῶλα ἀμαρτίας παραστήκει πάντοτε ὀφθαλμοῖσ διανοίας. Φαντάζει θεωρίαν, πληθύνει ὀμιλίαν, γλυκαίνει τὴν μελέτην. Χαννοῦται ὁ λογισμὸσ, ἠττάται ἀοράτωσ, ἀμαρτάνει ἀδήλωσ. Πᾶσι μὲν θεαταῖσ θεωρεῖται προδήλωσ πλήρησ ὦν εὐλαβείασ· ὁ αὐτόσ δὲ τυχῶν τῇ αὐτοῦ συνειδήσει βασανίζεται ἔνδον, μεταγινώσκων αἰεὶ, λυπούμενοσ συνεχώσ, ὅτι ἔχει ἔλεγχον τὴν αὐτοῦ συνείδησιν. Τοῦτο εἰωθόσ ἐστὶν ἐπιθυμίας κακῆσ, ἅμα ἐπετέλεσε τὴν αὐτῆσ ἀμαρτίαν· καὶ τοῖσ ἴχνεσιν ἐπακολουθεῖ λύπη. Σχήματι μὲν δεικνύσει πρόσωπον εὐλαβείασ, ἔσθθεν δὲ τυγχάνει μὴ ἔχων παρρησίαν παντελῶσ πρὸσ τὸν Θεόν. 194 Τίσ ἄρα μὴ θρηνήσει, καὶ τίσ ἄρα μὴ κλαύσει, ὅτι ἐν μιᾷ ῥοπῇ χαννοῦται ὁ λογισμὸσ, καὶ τότε ἐκουσίωσ ἀμαρτάνει τῷ Θεῷ, καὶ διώκει ἀπ' αὐτοῦ χάρισμα οὐράνιον, τὸν ἀγιασμὸν λέγω καὶ παρθενίαν [φημί]! Ὅσον γὰρ χρόνον ἐστὶν ἅγιοσ καὶ καθαρὸσ ὁ ναὸσ τοῦ σώματοσ, ὁ Θεὸσ ὁ Ὑψιστοσ ἐνοικεῖ ἐν

τῷ ναῷ. Ἐὰν δὲ διαφθαρή καὶ μianθῆ ὁ ναός, παραχρήμα ὁ ἅγιος καὶ ἄχραντος Δεσπότης ἀφήσει τὸν ναόν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁγίου καὶ οὐρανίου φωτὸς εἰσέρχεται ὁ μιάρως, καὶ ἀυλίζεται ἐκεῖ· σὺν αὐτῷ δὲ εἰσέρχεται ἐπιθυμία κακὴ μαινομένη πάντοτε. Τίς ἄρα ἐστὶν οὗτος ὁ μὴ ἔχων δάκρυα, καὶ λάβη ταῦτα πάντα εἰς τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος ἀπώσατο τὸν ναόν, ἐνώκησε δὲ ἐν αὐτῷ ἐπιθυμία κακὴ; Ἐὰν οὖν συνιῆ τοῦτο, τίς ἄρα ἀπώσατο, πόθεν που ἐξέπεσε, καὶ τίνας ἐχωρίσθη, οὐ μὴ κορεσθῆ ποτε δακρύων καὶ στεναγμῶν. Εἴ τις ἐν τῷ ἀγῶνι ἠττᾶται χαυνότητι, ἐὰν ἴδῃ ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ ἀγῶνι νικήσαντα τὴν πάλιν, καὶ νικητὴν φανέντα στέμμασι καὶ βραβείοις, καὶ πάντας ἐπαινοῦντας κύκλωθεν τὸν νικητὴν· ὅταν ἴδῃ ἐκεῖνος ὁ φυγὼν τὸν ἀγῶνα, τότε συνέχει αὐτὸν μεταμέλεια δεινὴ, ἑαυτὸν βασανίζει ἀπὸ λύπης μεγάλης, καὶ λέγει ἐν ἑαυτῷ· 195 διὰ τί μιᾶ ῥοπή ἠττηθεὶς τῷ λογισμῷ ἔφυγα τὸν ἀγῶνα; Καὶ ἑτέρους θεωρῶ νικήσαντας τὸν ἀγῶνα, οἱ ἐν δόξῃ μεγάλη καὶ ἐπαίνοις μεγίστοις ἐτέλεσαν ἀγῶνα· ἐγὼ δὲ μετ' αἰσχύνης κρυβήσομαι, ἀποδρᾶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος. Οὕτω καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως, ὅταν ἴδωσιν ἐκεῖ χαῦνοι καὶ ἁμαρτωλοὶ δικαίους καὶ ἁγίους μετὰ χαρᾶς μεγάλης τοὺς μὲν ἐν παραδείσῳ, ἄλλους δὲ ἐν βασιλείᾳ, ἑτέρους ἐν νεφέλαις ἵπταμένους ἐν φωτί, ἑαυτοὺς δὲ οἱ ἄθλιοι ἐν πυρὶ τῷ ἀσβέστῳ καὶ σκότει τῷ ἐξωτέρῳ. Τότε συνέχει αὐτοὺς μεταμέλεια δεινὴ καὶ κλαυθμὸς ἀνωφελής. Διὸ παρακαλῶ σε, ἀδελφέ μου, γενοῦ ἀεὶ μιμητὴς τῶν τελείων πατέρων, τῶν γενομένων ναῶν ἁγίων καὶ ἀμώμων τοῦ ἀχράντου Δεσπότη. Βάδισον τοῖς ἵχνεσι τῶν ἁγίων πατέρων, τῶν πολιτευσαμένων ἐν παρθενίᾳ ἀγνῆ καὶ ἀσκήσει σεμνῆ, καὶ ἐν εὐχῇ, καὶ ἐν νηστείᾳ. Ἀγάπα τὴν ἄσκησιν, πόθησον τὴν προσευχὴν, ὁμιλίαν οὕσαν Δεσπότη· πᾶσα γὰρ προσευχὴ ἁγία καὶ καθαρὰ τῷ Δεσπότη ὁμιλεῖ. Προσευχὴ δὲ τελείων ποθησάντων τὸν Θεόν, μετὰ μεγάλης 196 χαρᾶς παρρησίας τε πολλῆς εἰς αὐτὸν οὐρανὸν ἀναβαίνει συνεχῶς. Ἄγγελοι <καὶ> Ἀρχάγγελοι ἀγάλλονται ἐν αὐτῇ, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου καὶ ὑψηλοῦ Δεσπότη ἀπάντων παριστάνουσιν αὐτήν. Τότε γὰρ χαρὰ ἐστίν, ὅταν προσενέγκωσιν ἔμπροσθεν τοῦ Δεσπότη προσευχὰς τῶν δικαίων ἀγαπώντων τὸν Θεόν. Σπούδασον οὖν, ἀδελφέ, τοῦ γενέσθαι μιμητὴς βίου καὶ ἀρετῶν τῶν ὁσίων πατέρων. Βάδισον ἐν τῇ ὁδῷ τῆς αὐτῶν πολιτείας. Ἄσκησον ὡς καὶ αὐτοί. Ἄσκησον τῇ ἐννοίᾳ, ἄσκησον τῷ πνεύματι, ἄσκησον τῷ σώματι, ἄσκησον καὶ σχήματι, ἄσκησον καὶ βρώματι, ἄσκησον καὶ τῇ γλώττῃ, ἄσκησον καὶ βλέμματι, ἄσκησον καὶ τῷ λογισμῷ, ἄσκησον καὶ γέλῳτι, ἵνα δειχθῆς ἐν πᾶσιν ὡς τέλειος ἀθλητὴς. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, μήποτε μετέωρος εὐρεθῆς εὐχόμενος. Ὅταν δὲ παραστήσης τῷ Θεῷ προσεύξασθαι, μετὰ φόβου καὶ τρόμου παράστηθι αὐτῷ. Ἀπόκοψον κύκλωθεν ἀπὸ τῆς σῆς καρδίας λογισμούς, καὶ μέριμναν ἀπὸ πάντων τῶν γηϊνῶν· γίγνου δὲ ὅλος αὐτὸς ἄγγελος οὐράνιος ἐν ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, καὶ οὕτως ἀγωνίσαι, ἵνα ἐστὶν εὐχὴ ἁγία καὶ καθαρὰ, ἄσπιλος καὶ ἄμωμος, 197 ἵνα ἴδωσιν αὐτήν αἱ οὐράναι πύλαι, καὶ χαιρόμεναι εὐθὺς ἀνεωχθῶσιν αὐτῇ· ἵνα ἰδόντες αὐτήν Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, πάντες εὐφραϊνόμενοι συναντήσωσιν αὐτήν, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου καὶ ὑψηλοῦ θρόνου τοῦ ἀχράντου Δεσπότη προσενέγκωσιν αὐτήν. Οὕτω γενοῦ πάντοτε τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, ὡς Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ, προσκείμενος τῷ Θεῷ. Μελέτησον, ἀδελφέ, εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα, καὶ μελώδησον αὐτὰ μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς. Βρώματα πνευματικὰ χορηγοῦσι τῇ ψυχῇ. Γλυκαίνουσιν αὐτήν ἀπὸ τῆς πικρότητος τοῦ βίου τοῦ ματαίου, καὶ κουφίζουσιν αὐτήν ἀπὸ βάρους μεριμνῶν τῶν γηϊνῶν πραγμάτων. Πάντα ὅσα ἤκουσας, σπεῦσον διατηρῆσαι. Ἀνάπαυσον τὸν Θεὸν ἐν τῷ νοί σου ἀεὶ, ὅπως εὐρεθῆς ἐκεῖ ἔχων παρρησίαν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὴν αὐτοῦ πράξιν. Ὡ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.